

— A bűnhődés majd az lesz Sztaniszló, hogy minden esztendőben egyszer teljes magányban négy hetet vezekel át ezen a helyen és elmélkedik azon, hogy milyen nagy kincse a férfinak az olyan asszony, aki hű marad akkor is, amikor a férfi már mindenről, még önmagáról is lemondott. Hajlandó erre ünnepélyes fogadalmat tenni itt, Patrakovics jelenlétében?

A herceg, bár túlszigorúnak találta a bűnhődést, esküre emelte jobb kezét és engedelmesen mondta :

— Ünnepélyesen fogadom.

Még aznap délután egy ezüstszínű repülőgép emelkedett a sziklacúcsok fölé s pillanatok múlva eltűnt a felhők között. Az állam polgárai csak akkor tudták meg, hogy az ország fejedelem nélkül maradt és a játék véget ért. Patrakovicstól felvették járandóságait, aztán parókáikat és állszakállaikat letépve, hosszú menetben indultak el a távoli állomás felé.

Néhány óra múlva már egy lélek sem volt Kraszneviszokán, melynek sziklarenetegében virág nem terem s melyet messze elkerülnek az énekesmadarak is. Csak a herceg tér oda vissza évente egyszer, hogy fogadalma szerint teljes magányban vezekeljen néhány hétig és elmélkedjék azon, hogy milyen nagy kincse a férfinak az olyan asszony, aki hű marad akkor is, amikor a férfi már mindenről, még önmagáról is lemondott.

FAGYTÓL FELENGDETT ÁGAK KÖNNYEIALATT.

*Elment a tél a hegyek mögé.
Nálunk életben maradtak
a madarak.*

*Megpróbáltalak leszokni vers
és hiábavalóságod felől
szemrehányón annyit faggattalak,
hogy minden szép izmod
a végtelen téli vita alatt
annyira emlékembe ragadt,
hogy úgy megtanultalak
mint gyerek az imádságot.*

*Mint gyerek az imádságot
ragya-verte anyja ajakáról
úgy szakítottalak le
az inséges magyar téli tájról.
És ahogy az imádkozó gyerek
összekulcsolt két apró kövérkés keze
szegényszagú ételek lélekzete
alatt is Isten legszebb remeke:
így történt Velem is.*

*És már megyek is!
Mert úgy-e örökké úton van az,
ki lát?*

*És aki mindig csak álomban élt
az igazán sohasem élt
és így hogy halhatna
egyszer valóságos halált?*

Örökkévalóság:

*vers... tél... nehéz magyarság...
így megyek a hegyek
mögé és túl Veletek.
S ahogy megkönnyeznek
a fagytól felengedett ágak
e szent népvándorlásunkon
mind, akik Veletek
megilletődve látnak
megköszönik Neked Isten
hogy ezt halandónak itten
lehetett.*

Mollináry Gizella.